

การสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง:
ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

DANCE CREATIVITY BASED ON ADVISORS' STRATEGY FOR DOCTORAL
THESIS IN PERFORMING ARTS: PROFESSOR DR. NARAPHONG CHARASSRI

ม.ล.ปรียพรรณ ศรีธวัช* M.L.PREEYAPUN SRIDHAVAT *

นราพงษ์ จรัสศรี** NARAPHONG CHARASSRI **

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เรื่อง การสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหา รูปแบบและแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคานาฏศิลป์ โดยมีแรงบันดาลใจมาจากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

ผลการวิจัยพบว่าได้รูปแบบและแนวคิดดังนี้ 1. รูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์ ผู้วิจัยสามารถจำแนกตามองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 8 ประการ ได้แก่ 1) บทการแสดง สร้างสรรค์ขึ้นจากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี โดยแบ่งบทการแสดงออกเป็นเก้าองค์ 2) พื้นที่ในการแสดง ใช้พื้นที่แบบเปิดเพื่อความเป็นอิสระและมีความหลากหลายเหมาะสมกับองค์ต่าง ๆ ในการแสดง 3) ลีลา นาฏศิลป์ มีรูปแบบการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวันตามแบบนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่โดยใช้เทคนิคของเมอร์ซ คันทิงแฮม และพอล เทย์เลอร์ 4) นักแสดงเป็นผู้ที่สามารถสื่อสารท่าทางแบบนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ที่สามารถถ่ายทอดการสื่อสารความรู้สึกผ่านภาษาท่าทางได้อย่างตรงไปตรงมา 5) อุปกรณ์ประกอบการแสดงมีการใช้อุปกรณ์เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่สำคัญเช่นกล้องจุลทรรศน์ (ชีววิทยา) ถ้วยตวง (เคมี) ตาชั่ง (กลศาสตร์) เพื่อช่วยสื่อสารเปรียบเทียบถึงความเป็นพหุศาสตร์ของงานวิจัย 6) เครื่องแต่งกาย ใช้เครื่องแต่งกายเรียบง่ายที่ไม่ระบุเพศ และใช้สีขาวเพื่อแทนความหมายของกระดาษสีขาวของเล่มงานดุษฎีนิพนธ์ 7) แสง ใช้แสงธรรมชาติ 8) เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงใช้เสียงธรรมชาติ และเสียงสังเคราะห์ 2. แนวคิดหลังการสร้างสรรคผลงาน มี 5 ประการ ได้แก่ 1) กลยุทธ์ของอาจารย์ที่ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งจากการเป็นผู้มีประสบการณ์มากกว่า 50 ปี จึงมีกลยุทธ์ที่สำคัญคือ มีความคิดสร้างสรรค์สูง มีความสามารถที่ทั้งรู้ลึกและรู้กว้าง (Versatilist) ซึ่งเป็นการผสมรวม 2 ประเภท ทั้งรู้ลึก (Specialist) และรู้กว้าง (Generalist) เข้าด้วยกัน คือเชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่งแต่ขณะเดียวกันก็สามารถข้ามสายไปทำความเข้าใจเรื่องอื่นได้อย่างง่ายดายเมื่อจำเป็น และยังมีความยืดหยุ่นในการทำงานสูง ปรับตัวเป็นเลิศ เก่งทั้งเทคนิคและผู้คน จึงสามารถมองเห็นปัญหาได้ล่วงหน้า แก้ไขปัญหาได้รวดเร็ว ให้คำแนะนำที่ทำให้งานเกิดคุณภาพ ทั้งยังมีกลยุทธ์ที่สร้างบรรยากาศผ่อนคลายทำให้นักวิจัยพร้อมในการเรียนรู้ และมีเวลาให้นักวิจัยเต็มที่อย่างทั่วถึงและยุติธรรม นอกจากนี้ยังมีกลยุทธ์

*นิสิตระดับปริญญาเอก, หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต, คณะศิลปกรรมศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, mlpreeyapun@gmail.com

*Doctoral Student, Doctor of Fine and Applied Arts, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, mlpreeyapun@gmail.com

**ศาสตราจารย์ ดร., กรรมการหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต, คณะศิลปกรรมศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, thaiartmovement@hotmail.com

**Prof. Dr., Curriculum Committee of the Doctoral Program, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University,

thaiartmovement@hotmail.com

Receive 24/11/66 Revise 22/2/67 Accept 18/3/67

ในการวางแผนทางกำหนดหัวข้อที่เป็นบรรทัดฐานไว้ล่วงหน้าทำให้ง่ายต่อนักวิจัยในการสืบค้น การอธิบายงาน และ สะดวกแก่ผู้ที่ต้องการศึกษางานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ในอนาคต 2) ความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ มีการ สร้างสรรค์งานที่ไม่เคยมีผู้ทำมาก่อนและยังมีมาตรฐานการเป็นต้นแบบศิลปินตามหลักของวิชชุตตา วุฒาพิทย 3) ความหลากหลายของรูปแบบการแสดง มีความหลากหลายทุกองค์ประกอบของการแสดง 4) การใช้สัญลักษณ์ใน ผลงานด้านนาฏศิลป์ มีความแปลกใหม่สื่อสารตรงวัตถุประสงค์ และ 5) ทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ได้นำเสนอ ผ่านการใช้ทฤษฎีเป็นพหุศาสตร์ ทั้งด้านนาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ซึ่งผลการวิจัยบรรลุตามวัตถุประสงค์ ของการวิจัยทุกประการ

คำสำคัญ : การสร้างสรรค์นาฏศิลป์/ กลยุทธ์/ ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์/ ศิลปะการแสดง

Abstract

The doctoral thesis titled “DANCE CREATIVITY BASED ON ADVISORS’ STRATEGY FOR DOCTORAL THESIS IN PERFORMING ARTS: PROFESSOR DR. NARAPHONG CHARASSRI” is comprised of both qualitative and creative research. The objectives were to explore the pattern and the concepts acquired from creating a dance work, with strategic inspiration from the doctoral thesis advisor Professor Dr. Naraphong Charassri.

The results of the research found that both forms and concepts were obtained as follows:

1. Forms of dance creation, which the researcher classified according to the eight elements in the creation of works of dance, namely: 1) The performance scripts were created from the strategy of the doctoral thesis’s advisor in performing arts, Professor Dr. Naraphong Charassri, by dividing the performance script into nine acts, 2) Site specific area in an open space was used for freedom and artistic variety, 3) Dance styles were presented in the form of everyday movements of the body in post-modern dance by Merce Cunningham and Paul Taylor, 4) The performers were those who had the ability to communicate post-modern dance gestures as well as express their emotions through direct language of gestures, 5) Performance props included important scientific tools such as microscopes (biology), measuring cups (chemistry), and scales (mechanics) that were used to help communicate and compare the interdisciplinary nature of research, 6) Costumes were unisex presented with simplicity in style and color in white to represent the white paper of the doctoral thesis, 7) Lighting design was natural day light, and 8) The sound and music used in the performance were natural and synthetic sounds. 2. The five concepts behind the creation of dance work are: 1) The dance creativity based on advisors’ strategy for a doctoral thesis in performing arts, Professor Dr. Naraphong Charassri, with more than 50 years of experience. Therefore, the professor has an important strategy of being highly creative and having the ability to have both deep and wide knowledge (Versatilist), which is a combination of the two types of Specialist and Generalist together, namely expertise on one subject, but at the same time being able to easily cross over to understand another subject when necessary. He also has high flexibility in working, excellent adaptability, good techniques, and ability in working with people. Since problems can be seen in advance, the professor can solve problems quickly, give advice that creates quality work with strategies that create a relaxed atmosphere, make researchers ready to learn, and have full time for researchers in a thorough and fair manner. In addition, there is a strategy to lay out the normative topics in advance, making it easier for researchers to search and explain their work, and convenient for those who want to study creative dance work in the future, 2) Creativity in the field of dance that has never been done before and there is still a standard for being a model artist according to the principles of Vijjuta Vudhaditya, 3) The variety of performance formats is diverse in every element of the performance, 4) The use of symbols in dance works is unique and communicates the right purpose, and 5) Theory in the field of fine arts which has been presented through the use of

interdisciplinary theory in the fields of dance, visual arts, and music, with the research results achieving all research objects.

Keywords: Dance Creativity/ Strategy/ Advisor's for Doctoral Thesis/ Performing Arts

บทนำ

อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นบุคคลสำคัญในสถาบันระดับบัณฑิตศึกษา มีหน้าที่ให้คำแนะนำและดูแลผู้เรียนในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการศึกษา ธารกร จันทนะสาโร ได้กล่าวถึง คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาไว้ว่า “ถ้าเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ทางด้านศิลปะการแสดงยิ่งจำเป็นต้องมีประสบการณ์ทั้งด้านวิชาการและด้านศิลปะการแสดงจึงจะสามารถใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการควบคุมดูแลผลงานสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะการแสดงและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนจนเกิดสัมฤทธิ์ผลสำเร็จการศึกษาตามวัตถุประสงค์” (ธารกร จันทนะสาโร, การสื่อสารส่วนบุคคล, 11 สิงหาคม 2566) ส่วนพัชรินทร์ สันติอัครธรณ ได้กล่าวถึงนราพงษ์ จรัสศรี ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดงว่า นราพงษ์ จรัสศรีเป็นผู้ที่ทำงานเต็มที่อยู่มาต่อเนื่องมาเกิน 50 ปีและยังเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา มีความเข้าใจและได้จัดการให้มีบรรยากาศผ่อนคลายในการเรียนรู้ การมีเวลาให้นักวิจัยรับคำแนะนำปรึกษาอย่างยุติธรรมทั่วถึงและเต็มที่ การใส่ใจและมีความคิดสร้างสรรค์ในการให้คำแนะนำ ทำให้นักวิจัยสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว การวางบรรทัดฐานไว้เป็นมาตรฐานทำให้นักวิจัยสามารถค้นคว้าได้อย่างเป็นระบบไม่หลุดประเด็นเป็นกลยุทธ์ส่วนหนึ่งของอาจารย์ที่ปรึกษา (พัชรินทร์ สันติอัครธรณ, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 พฤษภาคม 2566) จึงกล่าวได้ว่าอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดงควรเป็นผู้ที่มีคุณวุฒิและประสบการณ์ทางด้านวิชาการและการแสดง เพราะจะช่วยให้มีกลยุทธ์ทำให้ผู้เรียนหรือผู้วิจัยมีช่องทางในการทำงานสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบรวดเร็วและในการที่อาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงก็จะวางแนวทางที่เป็นบรรทัดฐานและมีมาตรฐานทำให้เมื่อเกิดปัญหาก็สามารถแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์ทำให้งานสำเร็จได้โดยง่าย นอกจากนี้เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยย้อนหลัง 15 ปี ของหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าดุษฎีบัณฑิตทั่วไปมักจะสำเร็จการศึกษาในเวลา 5 ปี แต่ศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต (นาฏยศิลป์) มีผู้สำเร็จการศึกษาในเวลาเพียง 3 ปีกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งเห็นได้ว่ากลยุทธ์ที่อาจารย์ที่ปรึกษาด้านศิลปะการแสดงเกิดจากประสบการณ์ที่มีมานาน จึงทำให้นักวิจัยได้ผลความสำเร็จที่แตกต่างจากอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์อื่น ๆ จึงสนใจนำประเด็นกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งมีประสบการณ์การแสดงมากกว่า 50 ปีมีผลงานทางวิชาการมากกว่า 15 ปีได้รับรางวัลศิลปินต้นแบบทางด้านนาฏยศิลป์ตะวันตกในโอกาสครบรอบ 100 ปีในงานจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมีลูกศิษย์ที่สำเร็จการศึกษาในเวลา 3 ปีเป็นจำนวนมากที่สุด นำไปสู่แรงบันดาลใจในการสร้างงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากกลยุทธ์อาจารย์ที่ปรึกษาด้านศิลปะการแสดง

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นและด้วยประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัยที่มีมาอย่างยาวนาน ในฐานะที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์ทางด้านการบริหารจัดการและการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการทำงานด้านการต่างประเทศ และมีประสบการณ์ ในด้านการสอนวิชาชีพนานาฏยศิลป์ตะวันตก รวมทั้งการออกแบบงานแสดงในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ตลอดจนการเข้าชมงานนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่จากนานาประเทศ จึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ตามแนวนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ นอกจากนี้งานวิจัยศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตที่ผ่านมา มีผลงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวข้องกับนราพงษ์จรัสศรีจำนวนมาก แต่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาในแง่มุมอื่น ๆ อาทิ การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากคำวิจารณ์คุณสมบัติการเป็นนาฏยศิลปินของนราพงษ์ จรัสศรี โดย อัมมรงค์ บุญราช และการถ่ายทอดแนวความคิดด้านการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัยประเภทศิลปะการแสดงเด่นรำเฉพาะพื้นที่ของนราพงษ์ จรัสศรี โดย จิรายุทธ พนมรักษ

แต่ยังไม่เคยมีปรากฏผลงานการสร้างสรรคานาฏศิลป์เกี่ยวกับกลยุทธ์ของศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดงมาก่อน จึงทำให้ผู้วิจัยมีแนวคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี สร้างสรรค์รูปแบบและให้แนวคิดโดยองค์ความรู้ที่ได้จากการสร้างสรรคงานในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์กับการพัฒนาการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ต่อไป ทั้งยังเป็นองค์ความรู้อีกแนวทางหนึ่งสำหรับผู้สนใจที่จะต้องเตรียมตัวเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดงในแวดวงวิชาการในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อค้นหารูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี
2. เพื่อศึกษาแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาความเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์มากกว่า 50 ปีในฐานะศิลปินและประสบการณ์มากกว่า 15 ปีในฐานะนักวิชาการ ซึ่งในที่นี้คือ ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ตลอดจนศึกษาความเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง นับตั้งแต่ปีการศึกษาพุทธศักราช 2550 - 2565 ซึ่งเป็นปีที่เริ่มมีหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต จนถึงปีการศึกษา ปัจจุบันที่ผู้วิจัยเริ่มทำงานวิจัยนี้เท่านั้น
2. ศึกษาผลงานการสร้างสรรคานาฏศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัยในช่วงปีการศึกษาพุทธศักราช 2550 - 2565 เท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 การรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสาร โดยผู้วิจัยค้นคว้าข้อมูลจาก เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความ หนังสือ ตำรา ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย นักวิชาการ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องที่สามารถให้แนวคิดการสร้างสรรคทางด้านนาฏศิลป์ แนวคิดความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ แนวคิดความหลากหลายของรูปแบบการแสดง ทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ และผลงานการสร้างสรรคานาฏศิลป์ของหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนำข้อมูลเบื้องต้นเหล่านั้นมาดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลต่อไป

1.2 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยมุ่งเน้นการสัมภาษณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญด้านการออกแบบการแสดง มีประสบการณ์ด้านการออกแบบศิลปะการแสดงมากกว่า 50 ปี และมีประสบการณ์เป็นผู้บุกเบิกศิลปะการแสดงเฉพาะที่ในประเทศไทย ซึ่งในกรณีนี้จะหมายถึงศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบศิลปะ

การแสดงสร้างสรรค์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานศิลปะการแสดงอีกจำนวนรวม 35 ท่าน รวมเป็น 36 ท่าน

1.3 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ ผู้วิจัยค้นคว้าข้อมูลจากสื่อสารสนเทศทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์ การบริหารจัดการ การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ตลอดจน นาฏศิลป์สมัยใหม่ และนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ซึ่งผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ให้เกิดผลงานชิ้นใหม่

1.4 การสังเกตการณ์ ผู้วิจัยเข้าร่วมสังเกตการณ์การแสดงทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่มีรูปแบบหรือแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย รวมทั้งรับชมการแสดงของนิสิตหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา นาฏศิลป์ (ศิลปกรรมศาสตร์) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.5 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยร่วมการสัมภาษณ์วิชาการด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อให้ได้มุมมองที่หลากหลาย ได้กระบวนการคิด การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การออกแบบสร้างสรรค์เพื่อนำไปสู่กระบวนการวิจัยของผู้วิจัยเองต่อไป

1.6 เกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 12 ประการ ของ วิชชุดา วุธาติย์ ได้แก่ 1) มีจิตวิญญาณและมีความเป็นศิลปิน 2) มีประสบการณ์การเรียนรู้ และการทำงานในฐานะที่เป็นศิลปิน 3) เป็นผู้มีความสามารถหลากหลาย 4) มีความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก 5) มีปรัชญาในการทำงาน 6) มีการสร้างสรรค์ 7) มีรสนิยม 8) มีการถ่ายทอดความรู้ 9) เป็นผู้หายาก 10) มีจรรยาบรรณ 11) มีความหลงใหล และ 12) มีความทันสมัย โดยเกณฑ์มาตรฐานที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยเล็งเห็นว่าสามารถเป็นมาตรฐานในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ และส่งผลให้งานวิจัยฉบับนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์ทุกประการ

1.7 ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย ผู้วิจัยมีประสบการณ์ตรงทางด้านวิชาการเกี่ยวกับนาฏศิลป์ตะวันตกทุกประเภท รวมไปถึงผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการออกแบบงานแสดงนาฏศิลป์ตะวันตกในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศในงานประชุมระดับชาติ และระดับนานาชาติ และผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการบริหารรวมถึงการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการต่างประเทศที่ไม่ใช่สายวิชาการในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาคุณุณิพนธ์ แต่ก็เป็นงานด้านที่ต้องใช้กลยุทธ์มาเกี่ยวข้องด้วย จึงสามารถมองเห็นประเด็นที่เป็นกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาในอีกแง่มุมหนึ่งได้อย่างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัยมาใช้ เป็นเครื่องมือในงานวิจัยและสร้างคุณภาพของงานโดยยังคงเปรียบเทียบกับเกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 12 ประการของ วิชชุดา วุธาติย์ อีกด้วย

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตำรา หนังสือ สื่อสารสนเทศ เกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ ประสบการณ์ของผู้วิจัย ตลอดจนข้อมูลภาคสนามและภาคปฏิบัติ

2.2 การวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ผู้วิจัยวิเคราะห์การออกแบบผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์โดยผ่านกระบวนการจากขั้นตอนของการออกแบบสร้างสรรค์ และการจัดสร้างองค์ประกอบของการแสดงนาฏศิลป์อย่างเหมาะสม ตลอดจนหาแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของ อาจารย์ที่ปรึกษาคุณุณิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์และเผยแพร่ผลงาน ตั้งแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2565 ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ. 2567

4. การสร้างสรรค์ผลงานและการเผยแพร่ผลงาน

4.1 ทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงาน การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากกลยุทธ์อาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ได้ผ่านกระบวนการทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาคุณภาพผลงานนาฏศิลป์

4.2 การตรวจสอบผลงาน ได้ผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อหาแนวทางปรับปรุง และรับฟังข้อคิดเห็นเพื่อการพัฒนาผลงานสร้างสรรค์

4.3 จัดแสดงผลงานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ผ่านการแสดงสดสู่สาธารณชน อีกทั้งยังมีการบันทึกการแสดงสด เพื่อให้ผู้ชมมีส่วนร่วมกับการแสดงในแต่ละองค์การแสดงได้อย่างชัดเจน

4.4 การประเมินผล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้รับจากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์มาวิเคราะห์และอภิปรายผล

4.5 จัดพิมพ์รูปเล่ม วิทยานิพนธ์ ตีพิมพ์บทความ และการเผยแพร่ข้อมูลในฐานข้อมูลต่าง ๆ หลังผ่านการตรวจสอบและประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ว่างานวิจัยมีความสมบูรณ์แล้ว

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ค้นพบกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ที่มีองค์ประกอบทำให้นักวิจัยทำงานวิจัยได้สำเร็จได้ตามเป้าหมายในเวลาอันรวดเร็วจากการสัมภาษณ์ค้นคว้างานวิจัยสื่อสารสนเทศทั้งในและต่างประเทศ และได้พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ศาสตราจารย์ ดร. นราพงษ์ จรัสศรี สามารถให้คำแนะนำได้แม่นยำ อันเกิดจากประสบการณ์ความสามารถในการจัดการแสดง การออกแบบการแสดง และการเป็นผู้แสดงเองทั้งในและต่างประเทศมากกว่า 50 ปีทั้งยังเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตมากกว่า 15 ปี ตามที่วิชชุดา จุฑาทิตย์ กล่าวว่า “ประสบการณ์ดังกล่าวทำให้อาจารย์เป็นมากกว่าผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง (Specialist) และผู้ชำนาญการทั่วไป (Generalist) แต่เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติทั้งสองด้านรวมกัน คือเป็นผู้รู้ลึกและรู้กว้างด้วย (Versatilist)” (วิชชุดา จุฑาทิตย์, การสื่อสารส่วนบุคคล, 20 สิงหาคม 2566). ทำให้เกิดวิสัยทัศน์มองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นล่วงหน้า จึงสามารถเตรียมการแก้ไขปัญหาดังกล่าวและสร้างสรรค์ ทั้งจากประสบการณ์ที่มีการออกแบบการแสดงในต่างประเทศมานานจึงเข้าใจการทำงานอย่างลึกซึ้งในแง่ของงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่และมีความคิดสร้างสรรค์ จนสามารถแนะนำให้นักวิจัยสามารถออกแบบบทการแสดง รวมทั้งนำสิ่งใกล้ตัวมาเป็นองค์ประกอบในการแสดงได้อย่างคาดไม่ถึงและไม่มีการซ้ำตลอดระยะเวลา 15 ปี นอกจากนี้ยังสามารถแนะนำการบริหารการใช้ทรัพยากรเพื่อใช้ในการสร้างผลงานได้อย่างเหมาะสมและมีเหตุผล มีการกำหนดหัวข้อเพื่อให้ง่ายต่อการสืบค้น การอธิบายงาน และสะดวกแก่ผู้ที่ต้องการศึกษางานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ในอนาคต และยังเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องจริยธรรมในการทำงาน มีความยุติธรรมให้เวลาแก่นักวิจัยอย่างทั่วถึง ดำรงตนอย่างอดทนต่ออุปสรรค และปราศจากอคติต่อผู้วิจัย จนศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตจำนวนมากสามารถสำเร็จการศึกษาในเวลา 3 ปี สิ่งเหล่านี้ถือเป็นกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ผู้วิจัยได้นำเอาเฉพาะสาระส่วนที่สำคัญมากที่สุด มาสร้างสรรค์ออกแบบบทการแสดง โดยวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ โดยแบ่งออกเป็น

ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 รูปแบบการสร้างสรรค่านาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี แบ่งเป็น 8 องค์ประกอบดังนี้

1) การออกแบบบทการแสดง บทการแสดงเปรียบเสมือนเข็มทิศในการเดินทางอันจะนำไปสู่จุดหมาย ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ดังที่ ธรากร จันทนะสาโร กล่าวว่า “บทจะเกิดจากประเด็นที่มีแรงบันดาลใจ มีแนวคิดในการวางโครงเรื่องและโครงสร้างที่แบ่งออกเป็นช่วงหรือองค์อย่างมีลำดับขั้นตอน ตลอดจนการเชื่อมโยงเพื่อสร้างจุดเด่นและสื่อสารให้กลุ่มผู้ชมที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เกิดความสนใจ ได้รับความรู้จากการรับชม” (ธรากร จันทนะสาโร, การสื่อสารส่วนบุคคล, 11 สิงหาคม 2566) ทั้งนี้บทการแสดงของการสร้างสรรค่านาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยรวบรวมและวิเคราะห์กลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ออกมาตีความเลือกประเด็นที่เป็นสาระหลักมาทำการแสดงเพื่อสื่อสารให้เห็นถึงกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยแบ่งบทการแสดงออกมาเป็น 9 องค์ ดังนี้ **องค์ 1)** อัตตา นำเสนอให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี และผู้วิจัยที่ต้องทำงานร่วมกัน โดยการละลายพฤติกรรม ลดอัตตา และการยินยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างเปิดใจกว้าง **องค์ 2)** เป้าหมาย นำเสนอให้เห็นถึงเป้าหมายของอาจารย์ที่ปรึกษา นิสิต และผู้วิจัยในการจัดทำดุษฎีนิพนธ์ทางด้านศิลปะการแสดง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี เป็นผู้ที่อุทิศตนควบคุม ดูแล และให้คำปรึกษา รวมถึงการส่งต่อองค์ความรู้ ความเข้าใจในการจัดทำดุษฎีนิพนธ์ให้กับรุ่นน้องต่อไป **องค์ 3)** ความสุขในการเรียนรู้ นำเสนอถึง กลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ในการสร้างบรรยากาศ สถานการณ์ และจัดสภาพแวดล้อมให้มีความผ่อนคลาย ตลอดจนละลายความเครียดของผู้วิจัยอยู่เสมอ **องค์ 4)** ค้นคว้า นำเสนอให้เห็นถึงสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้และการวิจัยที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ และการจัดทำดุษฎีนิพนธ์จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นพิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด การประชุมวิชาการ ผลงานสร้างสรรค์ที่ปรากฏนับไม่ถ้วนของศิลปิน นราพงษ์ จรัสศรี และวิชาการความรู้ที่สามารถถ่ายทอดให้นักวิจัยได้ไม่รู้จักจบ **องค์ 5)** กล้องมาตรฐานความรู้ ผู้วิจัยออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นกล่องไม้ขนาดที่มองเห็นได้ชัดเจน สื่อความหมายแทนกล่องลิ้นชักที่เก็บรวบรวมเนื้อหาความรู้ เพื่อนำเสนอเกี่ยวกับแนวทางและมาตรฐานของการจัดทำดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ซึ่งมีการกำหนดหัวข้อเพื่อให้ง่ายต่อการสืบค้น การอธิบายงาน และสะดวกแก่ผู้ที่ต้องการศึกษางานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ในอนาคต โดยมีแนวคิดและแรงบันดาลใจมาจากองค์ประกอบทั้ง 8 ประการที่ต้องเกิดขึ้นทุกครั้ง ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ 1) การออกแบบบทการแสดง 2) การออกแบบพื้นที่แสดง 3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ 4) การคัดเลือกนักแสดง 5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย 7) การออกแบบแสง 8) การออกแบบเสียง และเพื่อให้งานที่สร้างสรรค์ออกมามีมาตรฐานจึงได้คำนึงถึงการใช้เกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ ทั้ง 12 ประการของวิชชุดา วุฒาติย มาควบคุมคุณภาพของงาน **องค์ 6)** ประสบการณ์ นำเสนอถึงแหล่งเรียนรู้ประสบการณ์การศึกษาและประสบการณ์การทำงานของศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ในฐานะผู้จัดการแสดง ผู้ออกแบบการแสดง ในฐานะนักแสดงทั้งในประเทศและต่างประเทศมากกว่า 50 ปี และในฐานะนักวิชาการที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์มา 15 ปี จึงเทียบได้กับ

กฎ 10,000 ชั่วโมงของเจฟฟรีย์ อาร์ ยัง ที่กล่าวไว้ว่า “ผู้ที่เจตนาฝึกฝนอย่างตั้งใจจนครบ 10,000 ชั่วโมงคือ ใช้เวลา 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ถึง 50 สัปดาห์เป็นเวลา 10 ปี จะเท่ากับ 10,000 ชั่วโมง ก็จะมีคามคุ้นเคย เชี่ยวชาญ เก่งกาจในระดับหนึ่ง และการจะฝึกฝน 10,000 ชั่วโมงให้ได้ระดับที่เก่งได้นั้น จำเป็นต้องมีที่ปรึกษาหรือครูที่เลี้ยงที่ดี และขัดเกลาเป็น จึงจะฝึกให้ไปในแนวทางที่ถูกต้องและเชี่ยวชาญขั้นเก่งได้” (Young, 2020) นอกจากนี้ การทเนอร์ ได้อธิบายว่า “การมีความเป็น *Versatelist* คือผู้ที่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านได้ขณะเดียวกันก็สามารถเปลี่ยนไปทำหน้าที่อื่นในสถานการณ์และประสบการณ์ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ได้อย่างลื่นไหลไม่ติดขัดเช่นกัน” (Gartner, 2023) โดยในองก์นี้ ผู้วิจัยได้นำงานสร้างสรรค์ในดัชนีพนธ์บทที่ 2 มาเสนอผ่านการเลื่อนข้อความหน้าจอภาพ เป็นการสื่อสารนำเสนอประสบการณ์ของอาจารย์ที่ปรึกษา ที่สามารถให้คำแนะนำนักวิจัยได้อย่างไม่ติดขัด **องก์ 7)** พหุศาสตร์ นำเสนอเกี่ยวกับการชี้แนะแนวทางให้กับนักศึกษาหรือผู้วิจัยในการดำเนินการวิจัยในรูปแบบการข้ามศาสตร์ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่า พหุศาสตร์ เพื่อค้นหาและค้นพบแนวทาง ประเด็นและมุมมองใหม่ที่สามารถนำเอามาปรับใช้ ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์อย่างมีเหตุผล พร้อมทั้งก่อให้เกิดความน่าสนใจและความแปลกใหม่ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นที่ใดมาก่อน โดยผู้วิจัยใช้เครื่องมือทดลองวิทยาศาสตร์ เช่น กล้องส่องจุลทรรศน์ (ชีววิทยา) หลอดแก้วทดลอง (วิชาเคมี) ตาชั่ง (กลศาสตร์) ซึ่งเป็นงานข้ามศาสตร์ สายวิทยาศาสตร์ มาเป็นองค์ประกอบการแสดงเพื่อสื่อสารถึงการทำงานวิจัยที่เป็นพหุศาสตร์ในทางศิลปกรรมศาสตร์ จากงานทัศนศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และนาฏศิลป์ **องก์ 8)** โปร่งใส นำเสนอเกี่ยวกับการสร้างความชัดเจนต่อการเรียนการสอน การให้ข้อมูลคำปรึกษา และการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์อย่างเป็นระบบ ตลอดจนการสร้างความปลอดภัยและตรวจสอบได้อย่างทั่วถึงกับผู้วิจัย ในการจัดทำดัชนีพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ผู้วิจัยใช้โกลูกแก้วใสเป็นองค์ประกอบการแสดง สื่อสารถึงความโปร่งใสถูกต้องทางจริยธรรม และเมื่อผู้แสดงก้าวขึ้นบันไดในระนาบที่สูงขึ้น เป็นการสื่อสารถึงขั้นตอนความสำเร็จที่มากขึ้นหรือสูงขึ้น **องก์ 9)** ถึงฝั่ง นำเสนอเกี่ยวกับการบรรลุผลตามเป้าหมายของการจัดทำดัชนีพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาอย่างราบรื่น ในระยะเวลาอันสั้นและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยนักแสดงใช้ครุยานซึ่งมีความใกล้เคียงกับครุย์รับปริญญาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาพาดแขน และถือมงกุฎดอกไม้สีชมพูแทนสีประจำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2) การออกแบบพื้นที่ในการแสดง ผู้วิจัยเลือกพื้นที่ในการแสดงแบบเปิด ตามแนวคิดศิลปะการแสดงเฉพาะที่ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของการแสดง ทั้งนี้โดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบในการสร้างงานศิลปะการหน้านั้น อาทิ บานประตูที่เปิดออก นำไปสู่ระยะทางเดินที่ไม่ไกล มีบริเวณสวนหย่อม พื้นที่ในการแสดงมีเก้าอี้และเปลไถ่และนอนพักผ่อน สื่อสารถึงบรรยากาศที่อาจารย์ที่ปรึกษาทำให้นักวิจัยไม่เครียด เส้นทางเดินได้นำไปสู่บริเวณห้องโถง พิพิธภัณฑ หอสมุด ห้องประชุม ห้องเก็บเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ และมีบันไดเป็นระนาบที่สูงต่างระดับขึ้น บ่งบอกถึงการไปสู่เป้าหมายและทางเดินไปสู่ความสำเร็จการศึกษา นอกจากนี้พื้นที่ในการแสดงแบบเปิด ยังสามารถแสดง ณ จุดที่มีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น ๆ จึงจะสื่อสารเรื่องราวได้ชัดเจนตามแนวคิดนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่

3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบลีลานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดัชนีพนธ์ด้านศิลปะการหน้านั้น 9 องค์ โดยผู้วิจัยออกแบบลีลาโดยใช้ท่าทางในชีวิตประจำวันตามหลักนาฏศิลป์สมัยใหม่ และนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ โดยใช้เทคนิคของ มาร์ธา เกรแฮม โยเซ่ ลีโมน เมอร์ซ คันทิงแฮม และพอล เทย์เลอร์ ให้มีความสอดคล้องกับการแสดงออกทางอารมณ์ และความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมาผ่านการเต้นสดซึ่งมุ่งเน้นการแสดงการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็น การนั่ง การเดิน การเอนตัวนอน

การสังสรรค์ การแสดงอารมณ์ การหมุนตัวกลับทิศทางการเดิน ฯลฯ อีกทั้งยังมุ่งเน้นการแสดงอารมณ์ความรู้สึก
อย่างเป็นธรรมชาติ เช่นการเฉยเมย การแสดงความเครียด การจذب การใส่ใจ การสนใจ การผ่อนคลาย การยิ้ม
การแสดงอารมณ์ การแสดงความรู้สึก เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อสื่อสารให้เหมาะสมกับการออกแบบแต่ละองค์การแสดง

4) การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยได้คัดเลือกและพิจารณานักแสดงทั้งหมด 9 ท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้
ความเข้าใจ และความสามารถในการปฏิบัติการทางด้านนาฏศิลป์สากล รวมไปถึงมีทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย
ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นนักแสดงที่มีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา และ
พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

5) อุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยคัดเลือกและออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงโดยให้ความสำคัญ
กับความชัดเจนในการสื่อสารผ่านองค์ประกอบการแสดง เพื่อประโยชน์ต่อการสื่อสารกับผู้ชมให้เข้าใจในการแสดง
ได้ดี ผู้วิจัยจึงเลือกใช้อุปกรณ์ ดังนี้ 1) กล้องส่องทางไกล เพื่อสื่อให้เห็นถึงวิสัยทัศน์การมองการณ์ไกลของอาจารย์
ที่ปรึกษาในการชี้แนะแนวทางการให้คำปรึกษาและแม้แต่เตรียมการแก้ไขปัญหาไว้ล่วงหน้า 2) นาฬิกาทราย เพื่อสื่อ
ให้เห็นถึงการใช้ทรัพยากรเรื่องเวลาที่มีอยู่จำกัด ดังนั้นต้องใช้เวลาให้เหมาะสมอย่างมีคุณค่าในการจัดทำดัชนี
ด้านศิลปะการแสดง 3) กล้องลั่นชก เพื่อสื่อให้เห็นถึงการวางรูปแบบกำหนดหัวข้อเพื่อให้ง่ายต่อการสืบค้น
การอธิบายงาน และสะดวกแก่ผู้ต้องการค้นคว้าในอนาคต 4) เครื่องมือวิทยาศาสตร์ เช่น กล้องจุลทรรศน์ (ชีววิทยา)
หลอดแก้วทดลอง (เคมี) ตาชั่ง (กลศาสตร์) ฯลฯ เพื่อสื่อให้เห็นถึงการบูรณาการองค์ความรู้ต่าง ๆ เป็นพหุศาสตร์
ด้านศิลปกรรมศาสตร์ของอาจารย์ที่ปรึกษา และประสบการณ์หลากหลายที่สามารถให้คำแนะนำแก่นักวิจัย
5) ลูกแก้วใสเพื่อสื่อให้เห็นถึงคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณความโปร่งใสของอาจารย์ที่ปรึกษาในการให้
คำปรึกษาการจัดทำดัชนี (ดูภาพที่ 1)

ภาพที่ 1 ลูกแก้วใส เป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดง
สื่อถึงจริยธรรมในงานวิจัยที่เน้นย้ำโดยอาจารย์ที่ปรึกษา
ที่มา : ผู้วิจัย

6) **เครื่องแต่งกาย** เครื่องแต่งกายมีการออกแบบให้เป็นเครื่องแต่งกายที่ใช้ในชีวิตประจำวันแบบไม่จำกัดเพศ ซึ่งเน้นแบบเรียบง่ายตามแนวคิดศิลปะมินิมอลลิสม์ (Minimalism) สื่อความหมายเชิงปรัชญาที่สะท้อนหัวข้อการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงออกแบบเน้นความเรียบง่าย และเลือกใช้เครื่องแต่งกายที่สามารถสวมใส่ได้แบบไม่ระบุเพศ อีกทั้งยังได้เลือกใช้เครื่องแต่งกายสีขาวเพื่อสื่อให้เห็นกระดาษสีขาวที่เป็นเล่มงานวิจัย นอกจากนี้สีขาวยังสื่อถึงความเรียบง่าย สื่อถึงคุณธรรม จริยธรรม ที่อาจารย์ที่ปรึกษาคุณฐิณีพนธ์ได้คอยกำกับในการให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทาง และการจัดทำคุณฐิณีพนธ์ด้านศิลปะการแสดงให้เป็นไปด้วยความโปร่งใส ถูกต้อง ตามคุณสมบัติทางจริยธรรม

7) **แสง** แสงที่ใช้ในการแสดงจะช่วยสร้างความสมบูรณ์แบบให้แก่นงานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ทั้งในเรื่องมุมมองของผู้ชม การสร้างบรรยากาศ เวลา อารมณ์ และความรู้สึกอย่างลึกซึ้ง ซึ่งเกี่ยวกับการแสดงนั้น โดย ลักษณะ แสงแดง กล่าวถึงเรื่องแสงว่า “ผู้สร้างสรรค์จะเลือกใช้แสงที่เกิดขึ้นในเวลากลางวัน โดยเป็นแสงธรรมชาติที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงของสถานที่นั้น ก็ย่อมทำได้ขึ้นอยู่กับว่า การออกแบบแสงในแบบใดที่สามารถสื่อสารแนวคิดของการแสดงได้อย่างเหมาะสม” (ลักษณะ แสงแดง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 20 สิงหาคม 2566) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้แสงธรรมชาติช่วงเวลากลางวัน เนื่องจากต้องการนำเสนอความเรียบง่ายตามแนวคิดนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่เพื่อก่อให้เกิดความสบายตาของผู้ชมและมีสุนทรียภาพทางการรับชมได้อย่างเหมาะสม

ภาพที่ 2 การออกแบบพื้นที่ในการแสดง (สถานที่พักผ่อน)
และการออกแบบแสงธรรมชาติช่วงเวลากลางวัน
ที่มา : ผู้วิจัย

8) **เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง** ผู้วิจัยดำเนินการใช้เพลงที่ออกแบบและประพันธ์ขึ้นใหม่โดยมุ่งเน้นความสอดคล้องเหมาะสมกับบทการแสดง และลีลานาฏศิลป์ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) ดนตรีนิวเอดจ์ ซึ่งเป็นดนตรียุคใหม่ที่น่าสนใจบรรยากาศต่าง ๆ โดยใช้เครื่องดนตรีสังเคราะห์ในหน่วยความถี่ 528 เฮิรตซ์ เพื่อการผ่อนคลาย (Daylari, et al., 2019) 2) เสียงที่เกิดจากวัตถุกระทบกันหรือการเคลื่อนไหวด้วยตัววัตถุเองจากลมหรือสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ 3) เสียงจากความเงียบ และจากธรรมชาติ ซึ่งถือว่าเป็นเสียงและดนตรีประเภทหนึ่งที่สามารถนำเอามาใช้ประกอบการแสดงได้เป็นอย่างดี ซึ่งเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบแสดงมีความสำคัญในการสื่อสารการแสดง ดังนี้ นรุตม์พล ฅ พัทลุง อธิบายถึงลักษณะของการประพันธ์เสียงดนตรีที่เหมาะสมกับการแสดงว่า “เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ควรออกแบบการประพันธ์ท่วงทำนองไม่ว่าจะเป็น ดนตรีนิวเอดจ์ เสียงจากธรรมชาติ หรือความเงียบ เพื่อสื่อความหมายตรงกับลีลานาฏศิลป์ และสามารถสร้างอารมณ์ให้กับผู้ชมเข้าใจการแสดงมากยิ่งขึ้น” (นรุตม์พล ฅ พัทลุง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 สิงหาคม 2566)

ส่วนที่ 2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

1) กลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยวิเคราะห์กลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดง 5 ประเด็นได้ แก่ 1) ประสบการณ์ที่มีมานานมากกว่า 50 ปีใช้เวลาเกินกว่าเวลาตาม “กฎ 10,000 ชั่วโมงที่ระบุว่าถ้าการมีปฏิกิริยาดี ทำให้มีความสามารถสูง” (Young, 2020) และสามารถใช้ประสบการณ์ที่มีมานานในการให้คำแนะนำปรึกษาและแก้ไขปัญหาที่ตรงประเด็น ไม่ผิดพลาดทำให้งานสำเร็จได้รวดเร็ว 2) วิสัยทัศน์ มองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้ล่วงหน้าทำให้สามารถเตรียมการแก้ไขได้ดี 3) การบริหารจัดการทรัพยากรเวลา ทรัพยากรบุคคล อุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างเหมาะสมและมีเหตุผลทำให้องค์ประกอบของอุปกรณ์เป็นไปด้วยความเรียบง่ายตรงไปตรงมาโดยไม่ยึดติดกับศิลปะแบบจารีตดั้งเดิมถูกต้องตามหลักการของงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ 4) มีคุณธรรมและจริยธรรม ที่เสียสละให้เวลานักวิจัยในการให้คำแนะนำปรึกษาได้อย่างเต็มที่สม่ำเสมอทั่วถึงและให้ความยุติธรรมกับทุกคน และ 5) การกำหนดหัวข้อให้ง่ายต่อการสืบค้นทำให้นักวิจัยไม่หลงทางไม่เสียเวลาในการทำงาน กลยุทธ์เหล่านี้จึงมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานดังจะเห็นได้จากบทการแสดงที่ผู้วิจัยได้ออกแบบและสร้างสรรค์เอาไว้ 9 องค์การแสดง ดังนี้ องค์ 1) อັตตะ องค์ 2) เป้าหมาย องค์ 3) ความสุขในการเรียนรู้ องค์ 4) คั่นคว่า องค์ 5) กล้องมาตรฐานความรู้ องค์ 6) ประสบการณ์ องค์ 7) พหุศาสตร์ องค์ 8) โปร่งใส และองค์ 9) ถึงฝั่ง

2) ความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ การสร้างสรรค์นาฏศิลป์นี้ถือเป็นการสร้างสรรค์ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นที่ใดมาก่อน โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการปรับมุมมองในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ จากมุมมองของศิลปิน เปลี่ยนเป็นการให้ความสำคัญกับนำเสนอการบูรณาการการวิจัยและสร้างสรรค์ ตามหลักการและเหตุผลของการจัดทำคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดง อีกทั้งยังมีกระบวนการในการออกแบบบทแสดง การออกแบบพื้นที่ในการแสดง ออกแบบลีลานาฏศิลป์ การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในถ่ายทอดและการสื่อความหมายต่อผู้ชมให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและสุนทรียภาพที่ได้จากการรับชมการแสดง สอดคล้องกับนราพงษ์ จรัสศรี อธิบายไว้ว่า “ความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในผลงานนั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องค้นหารูปแบบการสร้างสรรคงานที่แปลกและใหม่ รวมถึงการสร้างควมหลากหลายที่เกิดขึ้นในการแสดงสร้างสรรค์ ซึ่งเมื่อชมการแสดงแล้ว ผู้ชมรู้สึกได้ถึงสิ่งที่แปลกและใหม่ไปจากเดิม ทั้งนี้ความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในผลงานจะต้องสามารถอธิบายถึงเหตุและผลในการนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานได้ด้วยเช่นกัน” (นราพงษ์ จรัสศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 12 กันยายน 2566)

3) ความหลากหลายของรูปแบบการแสดง ผู้วิจัยออกแบบและการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยคำนึงถึงความหลากหลายของรูปแบบการแสดง ในการออกแบบพื้นที่ในการแสดงผู้วิจัยเลือกใช้พื้นที่ในการแสดงที่มีความหลากหลายทางโครงสร้างและบรรยากาศที่มีความแตกต่างกันในแต่ละองค์การแสดง และให้ผู้ชมเดินตามนักแสดงเพื่อชมการแสดงแทนการนั่งอยู่กับที่ตามแบบจารีต เพื่อสร้างความหลากหลายและความแปลกใหม่ให้กับ การชมการแสดง นอกจากนี้ได้นำเสนอผ่านลีลานาฏศิลป์สมัยใหม่และนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ โดยใช้ลีลาการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวัน ผ่านการใช้เทคนิคของมาร์ธา เกรแฮม โยเซ็ลลิโมน เมอร์ซ ค้านิงแฮม และพอล เทย์เลอร์ มีการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สื่อความหมายให้กับผู้ชมอย่างหลากหลาย ใช้ดนตรีประกอบการแสดงที่เป็นเสียงธรรมชาติและเสียงสังเคราะห์ ที่ประพันธ์ขึ้นใหม่ เป็นต้น

ภาพที่ 3 ลีลานาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ขององค์ 1 อัดตา
ที่มา : ผู้วิจัย

4) การใช้สัญลักษณ์ในผลงานด้านนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในผลงานด้านนาฏศิลป์ โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการใช้สัญลักษณ์ในผลงานด้านนาฏศิลป์ ผ่านองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานได้แก่ 1) ลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ใช้ลีลานาฏศิลป์การเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวัน และการเดินสัดเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสารการแสดง 2) อุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายในแต่ละองค์การแสดง เพื่อนำเสนอการตีความและขยายความให้กับผู้ชมในการรับรู้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจในผลงานด้านนาฏศิลป์มากยิ่งขึ้น 3) เครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยได้ออกแบบตามแนวคิดนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่โดยใช้เครื่องแต่งกายแบบเรียบง่ายไม่ระบุเพศ และใช้สีขาวเป็นสัญลักษณ์แทนกระดาดขาวในเล่มงานวิจัย สื่อความหมายเชิงปรัชญาที่สะท้อนหัวข้อการวิจัย 4) เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ใช้เสียงในการสื่อสารการแสดงผ่านการออกแบบที่ใช้เสียงธรรมชาติ ความเงียบและเสียงจากวัตถุเคลื่อนไหวด้วยตัวเองเช่นเสียงกระดิ่งถูกลมพัดมาเป็นสัญลักษณ์แทนอารมณ์ความรู้สึกในแต่ละองค์การแสดงและยังใช้เสียงสังเคราะห์ของดนตรีนิวเอจโดยใช้เพลงที่ประพันธ์สร้างสรรค์ขึ้นใหม่และเพิ่มองค์ประกอบของดนตรีขึ้นทีละส่วน จนเต็มองค์ประกอบในองค์สุดท้าย สอดคล้องกับความหมายของความสำเร็จในตอนจบคือองค์ 9 ถึงฝั่ง

5) ทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ มีความสัมพันธ์กับศาสตร์ต่าง ๆ ในรูปแบบของพหุศาสตร์ ซึ่งทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ อาทิ นาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ และ ดุริยางคศิลป์ มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการสร้างสุนทรียรสในการรับชม สอดคล้องกับลักษณะ แสงแดด ได้อธิบายถึง การผสมผสานแนวคิดจากศาสตร์อื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือความกลมกลืนไว้ว่า “การนำองค์ความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์ มาสร้างสรรค์ร่วมกันจะก่อให้เกิดความหลากหลายในผลงานของผู้วิจัยนั้น โดยสามารถออกแบบให้มีความกลมกลืนกันหรือเกิดความขัดแย้งกันก็ย่อมได้ ทั้งนี้ล้วนถือว่าเป็นการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ในมุมมองที่แตกต่างกันออกไป และถือเป็นแนวทางให้การสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่แปลกใหม่ต่อไปในอนาคตได้อีกด้วย” (ลักษณะแสงแดด, การสื่อสารส่วนบุคคล, 31 สิงหาคม 2566) ทั้งนี้การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปริญญาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ในการสร้างเอกภาพให้กับผลงานการแสดง ดังจะเห็นได้จากการออกแบบเครื่องแต่งกายที่ไม่ระบุเพศและการออกแบบแสง โดยผู้วิจัยเลือกใช้แสงธรรมชาติ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเรียบง่าย

ความกลมกลืนในแต่ละองค์การแสดง

ผลสรุปการดำเนินการวิจัย/ อภิปรายผล

การสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร. นราพงษ์ จรัสศรี เป็นการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นที่ใดมาก่อน ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบและแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยผู้วิจัยมีแรงบันดาลใจมาจากกลยุทธ์ของศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี อาจารย์ที่ปรึกษาโดยมีรูปแบบองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ 8 ประการ ได้แก่ บทการแสดง พื้นที่แสดง ลีลา นาฏศิลป์ นักแสดง อุปกรณ์ประกอบการแสดง เครื่องแต่งกาย แสง และเสียงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ตลอดจนมีแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงาน 5 แนวคิด ได้แก่ กลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ความหลากหลายของรูปแบบการแสดง การใช้สัญลักษณ์ในงานด้านนาฏศิลป์ และทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเอาเกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ทั้ง 12 ประการ มาอภิปรายผลถึงมาตรฐานในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ซึ่งสามารถอภิปรายวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังต่อไปนี้

การศึกษากลยุทธ์ของศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดงพบว่า ด้วยเหตุที่ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี เป็นนักวิชาการและศิลปินที่มีความสามารถอย่างโดดเด่น อีกทั้งยังมีประสบการณ์ด้านการแสดง การออกแบบการแสดง และการจัดการแสดงมากกว่า 50 ปี ส่งผลต่อกลยุทธ์ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดงอันประกอบไปด้วย การมีวิสัยทัศน์ที่มองปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้ล่วงหน้า มีวิธีการแนะนำการแก้ไขปัญหาค่าไม่ถึง สละเวลาให้กับนักวิจัยอย่างมาก สร้างบรรยากาศเป็นกันเองไม่ให้เครียด มีการกำหนดหัวข้อเพื่อให้ง่ายต่อการสืบค้น การอธิบายงาน และยังมีเกณฑ์มาตรฐานศิลปินต้นแบบไว้คอยเปรียบเทียบทำให้งานมีมาตรฐานคุณภาพ และสะดวกแก่ผู้ที่ต้องการศึกษางานสร้างสรรค์นาฏศิลป์ในอนาคต และยังเข้มงวดในเรื่องจริยธรรมในการทำงาน ทำให้ผลงานวิจัยที่อาจารย์เป็นที่ปรึกษามีมาตรฐานสูง ดังที่ผู้วิจัยถ่ายทอดผ่านผลงานการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งปรากฏรูปแบบและแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ได้ดังนี้

1.รูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร. นราพงษ์ จรัสศรี แบ่งออกเป็น 8 องค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์การแสดง ได้แก่

1) การออกแบบบทการแสดง นำเสนอกกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาคณะนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรีแบ่งออกเป็น 9 องค์ ได้แก่ องค์ 1) อัตตา องค์ 2) เป้าหมาย องค์ 3) ความสุขในการเรียนรู้ องค์ 4) คั่นคว่า องค์ 5) กล้องมาตรฐานความรู้ องค์ 6) ประสบการณ์ องค์ 7) พหุศาสตร์ องค์ 8) โปร่งใส และ องค์ 9) ถึงฝั่ง แต่ละองค์ประกอบการแสดงมีความสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานยกย่องศิลปิน เช่น การออกแบบบทการแสดง ต้องมี มาตรฐานข้อ 1 ด้านมีจิตวิญญาณ มาตรฐานข้อ 4 ด้านมีความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก เนื่องจากงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ต้องเป็นงานที่ไม่เคยมีผู้ทำมาก่อน มาตรฐานข้อ 5 ด้านมีปรัชญาในการทำงาน มาตรฐานข้อ 6 ด้านมีการสร้างสรรค์ มาตรฐานข้อ 8 ด้านมีการถ่ายทอดองค์ความรู้ และมาตรฐานข้อ 10 ด้านมีจริยธรรมคือ ไม่ได้คัดลอกงานผู้ใดมาเป็นของตน มาตรฐานข้อ 11 ด้านมีความหลงใหลมุ่งมั่นที่ทำงานนั้นให้สำเร็จ 2) การออกแบบพื้นที่แสดง ผู้ออกแบบใช้พื้นที่ตามหลักศิลปะการแสดงเฉพาะที่ซึ่งเป็นงานศิลป์หลังสมัยใหม่ ไม่ยึดติดกับการที่ต้องแสดง

ในโรงละครตามแบบจารีตอีกต่อไป โดยใช้พื้นที่การแสดงที่สื่อสารความหมายได้สอดคล้องกับบทการแสดงแต่ละองค์ และเป็นการออกแบบที่ผู้ชมต้องเดินตามดูนักแสดงไปยังพื้นที่แสดงจุดต่าง ๆ โดยผู้ชมไม่มีโอกาสนั่งอยู่กับที่เหมือนแบบจารีตดั้งเดิมสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐาน ข้อ 6 ด้านความคิดสร้างสรรค์ 3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยออกแบบลีลานาฏศิลป์จากนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันและการเดินสัดเพื่อให้ผู้ชมได้ใช้ความคิดหาคำตอบจากแก่นสาระที่สื่อความหมายแต่ละองค์ สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 12 ด้านความทันสมัย 4) การคัดเลือกนักแสดง ได้เลือกนักแสดงที่มีความรู้ความเข้าใจในงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ มีทักษะในการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี มีระเบียบวินัยความรับผิดชอบ และสามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ตรงกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 1 ด้านจิตวิญญาณและความเป็นศิลปิน และมาตรฐานข้อ 2 ด้านมีประสบการณ์ 5) อุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงเช่นนาฬิกาทรายสื่อสารเรื่องการกระซิบทรัพยากรเวลา เครื่องมือวิทยาศาสตร์ ที่สามารถสื่อสารการค้นคว้าความรู้ที่เป็นพหุศาสตร์ มีความหมายหลากหลายสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 3 ด้านความหลากหลาย และมาตรฐานข้อ 6 ด้านมีการสร้างสรรค์ 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยออกแบบเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมสำหรับนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่และการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวันตามแนวคิดเรียบง่ายและแนวคิดศิลปะมินิมอลลิสม์ (Minimalism) โดยใช้สีขาวสื่อถึงกระดาษสีขาว ในเล่มงานวิจัยสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐาน ข้อ 6 ด้านการสร้างสรรค์ และมาตรฐานข้อ 12 ด้านความทันสมัย 7) แสง ผู้วิจัยเลือกใช้แสงธรรมชาติเพื่อนำเสนอความเป็นธรรมชาติ ความเรียบง่าย และความกลมกลืนในทุกองค์การแสดง สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 12 ความทันสมัย 8) การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยสร้างสรรค์และใช้เพลงที่ออกแบบขึ้นใหม่จากเสียงธรรมชาติและเสียงสังเคราะห์เพื่อสื่อสารการดำเนินเรื่องราวในแต่ละองค์การแสดงที่บ่งชี้ถึงกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาตามบรรยากาศของการแสดง มีทั้งเสียงธรรมชาติ เสียงแห่งความเจียบงัน เสียงกระดิ่งลูกกลมพัด เสียงสังเคราะห์ที่ทำให้เกิดกังวานกระเพื่อม และเสียงที่ทำให้อารมณ์ผ่อนคลายดังที่ เดย์ลารี กล่าวไว้ว่า “เสียงมีคลื่นความถี่ต่ำ 528 เฮิร์ตซ์ ที่ทำให้อารมณ์ผ่อนคลาย” (Daylari, et al., 2019) สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐาน ข้อ 6 ด้านการสร้างสรรค์ความแปลกใหม่

2. แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสร้งนฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยได้แนวคิดหลังจากการสร้างสร้งผลงาน 5 ประการ ได้แก่ 1) การสร้างสร้งนฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์ด้านศิลปะการแสดง ซึ่งเป็นการแสดงที่ไม่เหมือนใครในประเทศไทย ในแง่พื้นที่การแสดงที่ใช้บ้านเรือนไทยซึ่งแบ่งเป็นส่วนการแสดงในองค์ต่าง ๆ ที่ไม่เคยมีผู้ทำมาก่อน 2) ความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ที่ได้จากการค้นหารูปแบบใหม่ ๆ ในแนวคิดศิลปะหลังสมัยใหม่ ทั้งนาฏศิลป์ ดุริยางคศาสตร์ และทัศนศิลป์ 3) ความหลากหลายของรูปแบบการแสดง ที่สอดคล้องกับงานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่และแปลกใหม่เช่นการใช้พื้นที่แสดงให้คนดูเดินตามชมการแสดงแทนการนั่งอยู่กับที่ตามแบบจารีต 4) การใช้สัญลักษณ์ในงานด้านนาฏศิลป์ เพื่อสื่อสารกลยุทธ์ต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ปรึกษา และ 5) ทฤษฎีทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ (นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และทัศนศิลป์) นำมาใช้ในการสร้างเอกภาพให้กับผลงานการแสดง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเรียบง่ายความกลมกลืนในแต่ละองค์การแสดง ซึ่งแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยนำไปประยุกต์ใช้และบูรณาการ ดังปรากฏอยู่ในองค์ประกอบในการสร้างสร้งผลงานทางด้านนาฏศิลป์ครั้งนี้

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ศึกษาคุณินพนธ์ด้านศิลปะการแสดง: ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าผู้ที่สนใจเกี่ยวกับกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาและการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ สามารถนำเอาแนวทางการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ จากกลยุทธ์ของอาจารย์ที่ปรึกษาไปใช้เป็นรูปแบบและแนวคิดที่ผู้วิจัยศึกษาไปต่อยอดองค์ความรู้และพัฒนาผลงานสร้างสรรค์ของตนเองได้อีกทั้งยังสามารถบูรณาการตามรูปแบบพหุศาสตร์ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ต่อไปได้ในอนาคต

บรรณานุกรม

นราพงษ์ จรัสศรี. (2559). *ประวัตินาฏยศิลป์ตะวันตก*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย น. 127-128.

Career Assessment. (2023). *Versatelist*. Gartner. <https://www.careervisaassessment.com/th/articles/versatelist>

Daylari Babayi, T., et.al (2019). *Influence of various intensities of 528 Hz sound - wave in production of testosterone in rat's brain and analysis of behavioral changes*. <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/30414050/>

Young, J. R. (2020). *Researcher Behind '10,000-Hour Rule' Says Good Teaching Matters, Not Just Practice*. <https://www.edsurge.com/news/2020-05-05-researcher-behind-10-000-hour-rule-says-good-teaching-matters-not-just-practice>